

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2002/16 WA

in de klacht nr. 075.01

ingediend door:

hierna te noemen 'klaagster',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klaagster (een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid) heeft bij verzekeraar een aansprakelijkheidsverzekering voor bedrijven gesloten. Begin mei 1997 heeft een bestuurder van klaagster (wiens familienaam gelijk is aan de naam van de BV) een brief ontvangen van een vroegere werknemer van klaagster, waarin deze hem als werkgever aansprakelijk stelt voor schade die de vroegere werknemer ten gevolge van een bedrijfsongeval, dat hem tijdens zijn dienstverband zou zijn overkomen, heeft geleden. De advocaat van de bestuurder heeft bij brief van 15 mei 1997 de vroegere werknemer bericht dat deze een arbeidsovereenkomst heeft gehad met de BV en dat de aansprakelijkheid voor de schade wordt betwist, ook door de BV. Op 26 juli 2000 heeft de vroegere werknemer klaagster gedagvaard tot vergoeding van geleden en nog te lijden schade. De tussenpersoon heeft de claim medio augustus 2000 bij verzekeraar gemeld. Verzekeraar heeft klaagster met een beroep op artikel 5.1 van de verzekeringsvoorwaarden bericht dat hij de zaak niet in behandeling kan nemen. Artikel 5.1 van de verzekeringsvoorwaarden luidt, voorzover hier van belang:

5.1 Verplichtingen bij schade

De verzekerde is op straffe van verlies van elk recht op uitkering verplicht:

5.1.1 [Verzekeraar] terstond schriftelijk kennis te geven van iedere gebeurtenis, waaruit voor deze een verplichting tot schadevergoeding kan ontstaan; (...)

De klacht

Een zekere X is van juli 1992 tot juli 1996 werkzaam geweest bij klaagster. Op 26 mei 1995 heeft zich in het bedrijf van klaagster, naar later bleek, een

bedrijfsongeval voorgedaan, waarbij X betrokken was. X heeft destijds aan klaagster geen melding gedaan van het ongeval. De vraag, gesteld op een informatieformulier, of sprake is geweest van arbeidsongeschiktheid wegens een bedrijfsongeval, heeft X ontkennend beantwoord. Ook uit rapportage van de Arbodienst uit die tijd blijkt niet dat er een bedrijfsongeval is geweest. X is na het voorval weer volledig arbeidsgeschikt verklaard. Klaagster was derhalve niet op de hoogte van een mogelijk bedrijfsongeval en van eventuele daaruit voortvloeiende schade. Na beëindiging van het dienstverband heeft X zich bij brief van 1 mei 1997 tot een bestuurder van klaagster gewend en deze in privé aansprakelijk gesteld voor de financiële gevolgen van een hem overkomen bedrijfsongeval, zonder overigens een datum van het ongeval te noemen. De bestuurder van klaagster is in privé niet meeverzekerd op de onderhavige bedrijfsaansprakelijkheidsverzekering. Zijn advocaat heeft de brief van X op 15 mei 1997 beantwoord. Nadien is tot de dag waarop klaagster is gedagvaard, 26 juli 2000, niets meer van de oud-werknemer vernomen. Klaagster is dus op 26 juli 2000 voor de eerste maal door haar vroegere werknemer aansprakelijk gesteld. Klaagster heeft de schade op 14 augustus 2000 bij haar tussenpersoon gemeld. Deze heeft het dossier op 16 augustus 2000 aan (de rechtsvoorganger van) verzekeraar gezonden. Volgens klaagster is daarmee het voorval in overeenstemming met de verzekeringsvoorwaarden terstond bij verzekeraar gemeld.

Verzekeraar stelt dat hij door de te late melding in zijn belangen is geschaad. Hem zou de mogelijkheid zijn ontnomen een nader onderzoek in te stellen naar de oorzaak en de omvang van de schade en hij zou niet in de gelegenheid zijn gesteld de eventuele verplichting tot uitkering adequaat te beoordelen.

Zelfs indien wordt aangenomen dat het voorval te laat is gemeld, dan nog is volgens klaagster onjuist dat verzekeraar zich op deze wijze van dekking onthoudt. Een verzekeraar mag zich slechts, voor zover thans van belang, op verval van het recht op uitkering beroepen indien hij aannemelijk maakt dat hij door een te late melding in een redelijk belang is geschaad. Hij moet daartoe feiten en omstandigheden aanvoeren die het vermoeden rechtvaardigen dat het ontbreken van de mogelijkheid om zelf onderzoek te doen hem ook daadwerkelijk in een ongunstige positie heeft gebracht. Verzekeraar heeft zulke feiten en omstandigheden niet aangevoerd. Door zich van dekking te onthouden heeft verzekeraar niet aan zijn verplichting voldaan.

Klaagster is genoodzaakt geweest zelf een advocaat in te schakelen om verweer te voeren in de tegen haar aanhangig gemaakte procedure. De daarmee gepaard gaande kosten dienen voor rekening van verzekeraar te komen.

Het standpunt van verzekeraar

Uit de correspondentie van verzekeraar met de tussenpersoon en de advocaat van klaagster blijkt dat klaagster in elk geval door de aansprakelijkstelling van 1 mei 1997 op de hoogte was van het ongeval. Klaagster heeft verzekeraar daarvan niet direct op de hoogte gesteld. Dat gebeurde pas op 16 augustus 2000. Als klaagster de schade meteen bij verzekeraar had gemeld zou deze zelf een onderzoek hebben kunnen instellen naar de oorzaak, de aard en de omvang van de schade en de eventuele uitkeringsplicht hebben kunnen beoordelen.

Verzekeraar heeft begrepen dat de procedure tegen klaagster is beëindigd, omdat de ex-werknemer zijn eis heeft ingetrokken. Het belang bij de klacht is kennelijk beperkt tot de kosten die de advocaat in rekening brengt. Deze kosten vallen ook onder de afwijzingsgrond van artikel 5.1 van de verzekeringsvoorwaarden. Als de schade tijdig was gemeld zou verzekeraar zelf de noodzaak 2002/16 WA

tot inschakeling van een advocaat hebben kunnen afwegen en de mogelijkheid hebben gehad tijdig zijn belangen als risicodrager waar te nemen. In dat redelijke belang is verzekeraar door de veel te late melding geschaad. Het standpunt van verzekeraar vindt steun in de rechtspraak van de Hoge Raad en andere rechterlijke colleges en in uitspraken van de Raad van Toezicht.

Het commentaar van klaagster

Klaagster heeft na kennisneming van het verweer van verzekeraar haar klacht gehandhaafd en nog het volgende aangevoerd. Het is niet aannemelijk dat verzekeraar, als hij in 1997 op de hoogte was gesteld van de inhoud van de brief van X van 1 mei 1997 en het antwoord van de advocaat van 15 mei 1997, op dat moment tot enige actie zou zijn overgegaan. Er was immers al adequaat gereageerd en klaagster zelf was nog niet aansprakelijk gesteld. Toen de tegenpartij zich in juli 2000 tot klaagster wendde, heeft verzekeraar geen andere actie ondernomen dan te stellen dat zijn belangen zijn geschaad. Door het intrekken van de procedure is de schade beperkt tot de kosten van de advocaat. Ook zou een redelijke vergoeding van de kosten van behandeling van de onderhavige klacht wenselijk zijn.

Het oordeel van de Raad

1. Ingevolge de hiervoor in de Inleiding geciteerde tekst van artikel 5.1.1 van de verzekeringsvoorwaarden is klaagster gehouden verzekeraar terstond in kennis te stellen van een gebeurtenis waaruit voor verzekeraar een verplichting tot schadevergoeding kan ontstaan.
2. Uit de aan de Raad overgelegde stukken blijkt dat de vroegere werknemer van klaagster bij brief van 1 mei 1997 melding heeft gemaakt van schade ten gevolge van een bedrijfsongeval dat hem tijdens zijn dienstverband zou zijn overkomen en waarvoor hij zijn werkgever aansprakelijk hield. Weliswaar heeft deze vroegere werknemer zijn brief toen gericht aan een van de bestuurders persoonlijk, maar uit die brief blijkt dat het ging om een vordering tegen zijn werkgever. De advocaat van klaagster heeft deze brief klaarblijkelijk mede namens klaagster op 15 mei 1997 beantwoord. Klaagster heeft vervolgens aan verzekeraar niet gemeld dat een vroegere werknemer haar aansprakelijk hield voor de schade die hij als gevolg van een bedrijfsongeval zou hebben geleden. Het standpunt van verzekeraar dat klaagster de schade te laat heeft gemeld, nu zij dat pas heeft gedaan nadat zij in juli 2000 door haar vroegere werknemer was gedagvaard, is alleszins verdedigbaar.
3. Verzekeraar is uit hoofde van de onderhavige verzekering gehouden dekking te verlenen voor aansprakelijkheid voor schade. Het is derhalve in het belang van verzekeraar dat hij zich in een zo vroeg mogelijk stadium zelf een oordeel kan vormen over de aard en de omvang van de claim en kan beslissen over het eventueel inschakelen van een advocaat. Verzekeraar heeft in redelijkheid kunnen betogen dat hij in dit belang is geschaad. Daaraan doet niet af dat verzekeraar, indien klaagster hem de aansprakelijkheidstelling door de vroegere werknemer in mei 1997 had gemeld, met klaagster tot het oordeel had kunnen komen dat de eventuele verdere ontwikkeling kon worden afgewacht.
4. Hetgeen hiervoor onder 2 en 3 is overwogen leidt tot de conclusie dat verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet heeft geschaad, zodat de klacht ongegrond moet worden verklaard.

2002/16 WA

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 8 april 2002 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. E.M. Dil-Stork en Mr. W.R. Veldhuyzen, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van , Mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)